

ZLOMY A PĀ~ELOMY - XI.

ĀšterĀ½, 25 prosinec 2012

Poslední soud máme z krku. AspoĀ^ doufám. Skoro uĀ¾ jsem sázel na to, Ā¾e aspoĀ^ tentokrát se Milena ukáĀ¾e, ale zachovala se standardnĀ. NepĀ™ijela. ProstĀ> hmotná nouze je hmotná nouze a jestli nĀ>co umĀ>la dĀ~slednĀ, tak kliĀ•kova
 SedĀ>li jsme s Myškou v jednací místnosti a poslouchali sedmistránkové zdĀ~vodnĀ>ní toho, proĀ• Milena nemĀ~Ā¾e platit více, neĀ¾ platí. „Nemám pocit, Ā¾e by se dcera za dva roky nĀ>jak výraznĀ> zmĀ>nila … a tím pádem se zmĀ>nily její nároky … pĀ™ispívám mĀ>siĀ•nĀ> svojí matce na bydlení Ā>ástkou pĀ>t tisíc na energie … mĀ>siĀ•ní na kosmetiku jsou tisíc korun … dcera nepodĀ>kovala babiĀ•ce za zaslané peníze … dcera neodpovídá na moje dotazy … bývalý manĀ¾el nekomunikuje vĀ~bec.“ NĀ> které argumenty se opakovaly i tĀ™ikrát. Nevím jestli to sepisovala sama, ale povedlo se jí to dokonale. Nemyslím vysvĀ~tlení, myslím ostudu. PĀ>t tisíc na energie mĀ>siĀ•nĀ> – snad postavily v tom skromném domeĀ•ku dva tĀ™i bazény, nebo co? A s tou kosmetikou – nevím, nevím, jestli to bude ten nejhodnĀ>jši obrat. Následoval výslech Myšky a soudkynĀ> jí nijak nešetĀ™ila. „Jak to vidíte vy s tou komunikací?“ zeptala se jí pĀ™ímo.„No … je nedobrá…“, trochu nejistĀ> odpovídala Myška.„Jako z vaši strany?“ Najednou se Myška rozpovídala. „Ano, i z mojí. JenĀ¾e kdyĀ¾ jsem pĀ™išla za tátou, tak jsem Ā•ekala na odpovĀ>Ā• od mámy taky tĀ™i nedĀ>le, mĀ>siĀ•. A potĀ™ebovala já jí. TĀ™eba se jen vypovídat, nebo tak. Ona mĀ> zasypala smskama teĀ•, kdyĀ¾ jsme podali tu Ā>ádost. A nĀ>jsem nemĀ>la dĀ~vod odpovídat.“ SoudkynĀ> nĀ>co poznamenala do zápisu a pak se zeptala, jakou Ā>ástku by Myška chtě>la. KdyĀ¾ jsme to Ā™ešili spolu, napadlo mĀ>, aĀ¾ Ā™ekne tu samou, co platila v první fázi – vĀ•etnĀ> doplatku. TakĀ¾e teĀ• nemusela nic vymýšlet a mĀ>la i zdĀ~vodnĀ>ní. „Rozumím. DĀ>kuji vám a poĀ¾ otce, aby pĀ™edstoupil.“ StejnĀ> je to dobĀ™e, Ā¾e u nás nemusíme pĀ™ísahat tu pravdu a jen pravdu. Ne Ā¾e bych vymýšlet, ale mám pocit, Ā¾e po tĀ>ch všech filmech, co jsem o tom vidĀ>la, bych to nebyl schopen váĀ¾nĀ> zopakovat. „Chcete se vyjádĀ™it k tomu, co napsala matka?“ „Víte .. tĀ>ch vĀ>cí, co mĀ> tam zarazily, byl víc. Ale docela urĀ•itĀ> není pravda, Ā¾e s ní nekomunikuji. Na vše, co chtě>la vĀ>dĀ>t, dostala opovĀ>Ā• obratem. Vým pozdrĀ¾ení plateb nemají smysl – kdyby opravdu za tĀ>ch dva a pĀ>l roku nĀ>co dceĀ™i z Rychnova na ten úĀ•et pĀ™išlo, nemusela by ho zjišĀ•ovat. A cílová banka je stejná, takĀ¾e to není dĀ~vod k tomu, aby to kaĀ¾dý mĀ> chodilo pozdĀ>ji. Mám z toho jejího vyjádĀ™ení pocit, jako kdyby to snad ani nepsala ona .. a nebo uĀ¾ se hodnĀ> zmĀ>nila.“ SoudkynĀ> se naposled zeptala, jestli nemáme nĀ>jaké pĀ™ipomínky a pak nás doĀ•asnĀ> vyhostila na chodbu. Tentokrát uĀ¾ to nebylo dlouhé. „Vzhledem k tomu, Ā¾e se jedná o tĀ™etí jednání, nemám pochybností o tom, jak se celá vĀ>c skuteĀ•nĀ> jeví. Myslím, Ā¾e kdyby matka drobnĀ> omezila svoje výdaje na kosmetiku, urĀ•itĀ> by nebyl problém dceru navštivit jednou, dvakrát do roka. Na rozdíl od matky si soud myslí, Ā¾e právĀ> vĀ>k osmnáct let je v podstatĀ> jediný právnĀ> podloĀ>itelný dĀ~vod ke zmĀ>nĀ> podmínek z dĀ~vodu vĀ>ku.“ JeštĀ> chvíli pokračĀ• potĀ™etí mrzelo, Ā¾e tu Milena nebyla. Aby si znovu poslechla, co si o jejím postoji myslí nĀ>kdo jinej, neĀ¾ já a nebo nĀ>kdo, jí jen všechno odkýve. Škoda. Ale jsou lidi, Ā¾e si celý Ā>ivot vystaĀ•í s tím, co si myslí oni a nepotĀ™ebují Ā>názor slyšet. Soud potvrdil náš nárok a ještĀ> doplnil platbu za tĀ™i mĀ>siĀ•e. „Tak jak jste dopadli?“, zazvonila Pavlína.„Zrovna vyráĀ¾íme domĀ~. Co bude dobrého?“„PĀ™ipravuju kapustnicu, dáte si?“„JasnĀ>. To je zelĀ>aĀ•ka, ne?“„Jo. Taky nevím proĀ• tak hodnĀ> si podobný národy mají pro zelí uplnĀ> jinej výraz.“„ProtoĀ¾e ŠĀ•rovci.“ OdpovĀ>dĀ>la jsem.„JeĀ¾iš Jirko .. nehoví se ŠĀ•rovci .. ale Štúrovci.“„Já vím. Ale tobĀ> to sluši, kdyĀ¾ se zaĀ•neš Ā•ilit.“„Miluju tĀ>. A nikde se uĀ¾ nezdrĀ¾ujte.“ Asi Ā•lovĀ>k nĀ> vztahovĀ> dospívá. Nevybavuje se mi, Ā¾e bych s Milenou mĀ>la takovejhle vztah, byĀ¾ jen rok po svatbĀ>. A nebo je to prostĀ> tĀ>ch dvou. „Stavím se v práci Myško, jen na skok, jo?“„Jak jinak, milý otĀ•e. Copak tys mĀ>la nĀ>kdy dovolenou, aby ses tam nestavil?“„PojĀ• se mnou. Strejda KĀ™eĀ•kodlak tĀ> urĀ•itĀ> rád uvidí.“ Vrátná, vlastnĀ> recepĀ•ní na nás zamávala. „Ahoj Myško! Co dĀ>la králice?“„Ā¾ere. Furt a všechno.“ Ti dva si fakt rozumĀ>jí. JeštĀ>, Ā¾e je KĀ™eĀ•kodlak o deset let mladši neĀ¾ já a hlavnĀ> Ā>enatej. AjĀ¾áka bych jí fakt do Ā>ivota nepĀ™ál. „Jirko, zítra budeš?“, zeptal se mĀ> pĀ™emek.„Jo, budu. Tedy doufám. NĀ>jak mĀ> zaškráblo v krku.“„No bylo by to vhodné, já zítra musím do Prahy a nĀ>kdo musí na rektorát, kvĀ>li tĀ>m vĀ>cem, co jsme probírali.“„Jo, budu, neboj.“ Termín na zkoušku z architektury pc uĀ¾ naskoĀ•il, takĀ¾e jsem se zapsal. Jestli to vyjde, budu mít tĀ™i zkoušky v pĀ™edtermínech, a na leden zbydou uĀ¾ jen Ā>tyĀ™i. KdyĀ¾ jsme do domĀ~, vonĀ>lo to. ZelĀ>aĀ•kou, stromeĀ•kem, Vánoce. Problém byl jen v tom, Ā¾e ani po té zelĀ>aĀ•ce to škrábání nepĀ™estalo. „Vyklokej si se solí,“ poradila mi Pavlína.Zkusil jsem. PoĀ™ádnĀ>. MĀ>la jsem sĀ>la Ā> uš otvorech a na chvíli to i pomohlo. StejnĀ> nemám na výbĀ>r Zítra prostĀ> do práce musím. HlavnĀ> se dneska v noci moc nepĀ™itulovat, aĀ¾ to nechytanou holky. Vánoce jsou za dveĀ™ma a nemocný prostĀ> být nesmĀ>jí. V noci mĀ> probudilo pálení a na plicích. Ach jo. Tak tohle uĀ¾ nevytrhnu ani kdybych olizoval solný homole. Ustlal jsem si v obýváku a po hodnĀ> dĀ~kladném kloktání jsem se pokoušel usnout. A nĀ>jak naplánovat zítĀ™ek. Napadlo mĀ>, Ā¾e si dám budíka o nĀ>co dĀ™ív, abych je nebudil a vezmu to rovnou pĀ™es doktora. „Pane Moravec, Ā•eti jste to???“A jeje. Baráková drbna, Eliášová, taková Miss Elí z pĀ™izemí. Copa zase kde zaslechla? „Budete tu o svátcích?“PĀ™ikývl jsem, mluvit se mi fakt moc nepodaĀ™ilo.„Já jen, Ā¾e bude kontrola vodomĀ>ru. Kdybyste nebyl, tak bych si od vás vyala klíĀ•e tĀ™eba.“ZavrtĀ>la jsem hlavou, Ā¾e to nebude tĀ™eba.„Copa je s vámi? Js nĀ>jakej nemluvej…“ Ukázal jsem jí na krk, Ā¾e s angínou to není prostĀ> úplnĀ> ono.„Jo hlasivky no to je prevít. Tak se brzo uzdravte.“Zasípal jsem nĀ>co jako díky a pak uĀ¾ jsem jen zaslechl nĀ>co jako „nákej nafoukanej inĀ>enýr“ a koneĀ•nĀ> jsem vypadl. Baba jedna.VlastnĀ> mĀ>Ā¾u být rád, Ā¾e to vypuklo teĀ• a ne o svátek ObzvlášĀ¾ kdyĀ¾ budou kontrolovat vodomĀ>ry. Dvanáct dnĀ~ volna .. to si fakt zkazít nedám. ROMAN